

KẾ HOẠCH ALPHA

PHẦN THỨ NHẤT

I

HẢN kéo liền ba hơi dài, nuốt hết khói, vớt màu thuốc lá tằm bạch phiến mà dân nghiện thường gọi bằng cái tên âu yếm là « marijuana » vào trong cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh màu, cầm lấy cốc rượu mạnh uống cạn rồi ngả người vào ghế bành, lim dim đôi mắt. Từ hai lỗ mũi hãn, khói thuốc thành từng sợi mảnh nhẹ thoát ra.

Tại sao hôm nay liều thuốc phiến trắng được chiêu bằng rượu mạnh không gây cho hãn cảm giác đê mê bay bổng, không « phi lệ » như mọi ngày, mặc dù hãn đã dùng tới loại thuốc « ba vòng đen » rồi? Hãn vẫn cảm thấy đầu óc trống rỗng, còn chân tay thì rã rời không muốn nhúc nhích nữa. Có nên làm tiếp một liều nhỏ đề củng cố không? Không nên! Mới mắc nghiện 6 tháng nay mà đã phải dùng loại « ba vòng đen » rồi, nếu cứ tăng liều mãi thì chẳng mấy mà phải chơi « xâu »¹ mất!

Từ trước tới nay, hãn đã được giao dịch với nhiều ngài cố vấn Mỹ, nhưng chưa bao giờ hãn lại cảm thấy lo

---

1. Snow, tiếng Anh, nghĩa là « tuyết ». Tiếng lóng chỉ loại ma túy cocaine ở dạng bột trắng, thường dùng bằng cách bỏ vào lỗ mũi rồi hít mạnh lên óc.

ngại như khi tiếp xúc với con người mới từ Mỹ quốc sang này. Mặc dù người ta đã nhấn mạnh khi giới thiệu rằng ngài cố vấn mới này chỉ là trung tá phụ tá của ngài Cô-mơ¹, nhưng qua cung cách ăn nói cư xử thì hẳn đoán biết ngay đây là một cố bự. Cái cấp chức khiêm tốn ấy chỉ dè nguy trang mà thôi. Sắp có chuyện gì đây! Kinh nghiệm cho hẳn biết rằng cứ mỗi lần có quan thầy mới chuyển đến thì bọn đầu sai như hẳn lại gặp lao đao, thời Pháp cũng thế mà thời Mỹ ngày nay cũng thế. Chẳng lẽ Nhà Trắng lại cử một phái viên cỡ ấy sang đây chỉ dè moi móc những chuyện ăn nhậu của hẳn và những tên khác trong bộ máy nhà nước công kênh này sao? Ông Thiệu đã nhiều lần hò hét trên đài phát thanh và đôi lần bóng gió trước mặt một số sĩ quan cao cấp rằng «sẽ cương quyết diệt trừ nạn tham nhũng, sẽ thanh lọc hàng ngũ, sẽ thực thi dân chủ... đồng tiến xã hội...» đấy ư? Hẳn nhếch mép cười mỉa mai. Từ tổng thống Mỹ trở xuống đều lo chuyện «bidonix»² cả, thằng nào không tham nhũng thì không xứng đáng là sĩ quan cộng hòa! —

Họ sẽ thăm tra lòng trung thành của hẳn đối với chế độ này chăng? Cứ việc thăm tra đi, hẳn chẳng có điều gì đáng lo ngại hết. Từ bố hẳn đến hẳn đều suốt đời đứng trong quân ngũ của người Pháp và người Mỹ, con trai hẳn hiện đang du học tại Mỹ quốc và mới được lựa chọn vào phân khoa tâm lý chiến tại học viện quân sự Pho Pô-in-tơ.

Vậy thì chỉ còn chuyện công vụ mà thôi. Chính điều này làm cho hẳn đau đầu nhất. Từ trước tới nay, hẳn

---

1. Comer, hàm đại sứ, được cử sang Việt Nam làm phó đại sứ, chuyên trách vấn đề bình định.

2. Business, tiếng Anh, nghĩa là «chuyện làm ăn» thường được dùng như tiếng lóng «áp phe» để chỉ chuyện buôn gian bán lận, kiếm chác...

vẫn làm ăn theo cách này : cứ đốc thúc cho các cơ quan an ninh, mật vụ, cảnh sát, quân cảnh... các cấp, sực sạo bắt thật nhiều người, dù chỉ mới là tình nghi có liên quan với Việt cộng, tổ chức tra tấn truy ép thật dữ ; và cứ thế hàng năm cũng nhậ được một số Việt cộng chính cống. « Trăm bó đuốc phải vớ được một con ếch », đó là phương châm của hần.

Việc dò tìm phán đoán ý định chiến dịch — chiến lược của Việt cộng cũng đơn giản thôi. Việt cộng đã chia miền nam Việt Nam này thành ba vùng chiến lược : vùng thành thị, vùng đồng bằng nông thôn và vùng rừng núi. Họ chưa thể đánh lớn vào vùng thành thị được vì, lạy Chúa, vành đai phòng vệ của người Mỹ và quân lực cộng hòa khá vững chắc ! Vùng đồng bằng nông thôn thì đã được bình định và chà đi xát lại quanh năm, Việt cộng không thể đưa lực lượng lớn vào mà không bị lộ. Như vậy thì chỉ còn vùng rừng núi thôi. Phía giới tuyến đã có hàng rào điện tử của ngài Mắc Na-ma-ra, « con chuột không chui lọt », cho nên ở đó hoạt động của Việt cộng chỉ có tính chất địa phương thôi. Nơi eo thắt miền trung thì Việt cộng cũng khó làm ăn vì vấp phải nhiều khó khăn về tiếp vận. Vùng Tây Ninh giáp cận với « đất thánh » của Việt cộng nhưng họ không muốn hoạt động quân sự lớn vì lý do tôn giáo. Cuối cùng còn lại vùng Cao nguyên Trung phần. Thế thì cứ phán đoán bừa là : « Việt cộng có thể chọn điếm chiến dịch ở vùng Play-ku còn các nơi khác là diện. Có thể có phối hợp chiến dịch ở phía bắc Ai Lao, xung quanh vùng Cảnh Đồng Chum... ». Cách tốt nhất là làm theo kiểu thầy bói nói dựa, chỗ dựa vững chắc nhất là ý kiến của các cố vấn Mỹ. Cứ dựa vào những ý kiến của các vị tai to mặt lớn trong cơ quan MACV, rồi gia giảm chút ít chi tiết để thành ý kiến của mình. Vừa được lòng các quan thầy mà mình chẳng phải lo

trách nhiệm chi hết. Người Mỹ có mọi phương tiện diện tử đề dò biết đối phương kia mà!

Trong những lời phán đoán mờ mẫm ấy, hẳn tìm cách lườn vào một vài câu bóng gió đề cao khả năng chiến đấu và khí thế binh sĩ cộng hòa của quân khu này, sư đoàn kia... đề lấy lòng các vị tướng tá và giữ đường làm ăn buôn bán lâu dài với các vị tư lệnh các chi khu.

Hẳn vẫn thực thi công vụ theo cách ấy và, ơn Chúa, từ năm 1965 đến nay, bao giờ hẳn cũng được khen là có tài phán đoán sắc sảo. Lần nào các sư đoàn Mỹ đi tìm diệt Việt cộng cũng đều dụng độ, chỉ có điều là dụng độ vào lúc và ở nơi mà người Mỹ ít ngờ nhất! Những trận đánh đẫm máu đã xảy ra. Thế rồi người Mỹ tuyên truyền rùm beng về những chiến tích lẫy lừng của họ, về số địch quân đã bị bắn hạ và bắt sống, về số vũ khí cá nhân và cộng đồng của Việt cộng đã bị phá hủy và tịch thu. Tất nhiên họ không quên lớn tiếng ca ngợi tài ba của các tướng ở cơ quan Tổng hành dinh đã phán đoán đúng và chớp đúng được quân chủ lực đối phương, tài ba của các tướng tư lệnh sư đoàn, lữ đoàn, đã nhanh chóng bao vây và loại khỏi vòng chiến đấu hàng vạn địch quân, đã bẻ gãy xương sống của quân chủ lực Việt cộng...! Không ai dám động đến thất bại — dù là nhỏ của người Mỹ và của quân lực Việt Nam cộng hòa? Không có thất bại thì rõ ràng là phải có thắng lợi. Có thắng lợi thì phải có những người góp phần công lao vào thắng lợi ấy, nghĩa là có phần công lao của hẳn.

Tất nhiên cũng có những lời chê bai, thậm chí có cả những lời chửi rủa trên báo chí và đài phát thanh của các nước Đồng minh, nhưng những tiếng nói yếu ớt ấy bị nhận chìm ngay trong cái mớ ồn ào hỗn độn kèn trống và tiếng hò hét khác. Bản thân hẳn cũng tin rằng người Mỹ sẽ chiến thắng thật sự, vì chỉ cần trong mỗi

cuộc đụng độ ấy hai bên cùng bị thiệt hại như nhau thì Việt cộng sẽ bị dứt hơi trước. Chiến tranh là một cuộc đấu sức, đấu tiềm lực, mà tiềm lực của người Mỹ thì ngay cả những cường quốc có vai vế trên thế giới cũng phải công nhận là « mạnh không thể tưởng tượng nổi ».

Cứ thế mà hấn đứng vững được ở cái chức vụ quan trọng và béo bở này và còn có triển vọng thăng tiến nhanh hơn nữa. Năm 1963, khi Ngô tổng thống bị đảo chính, hấn mới là một đại úy quân dù, bây giờ đã là đại tá Vĩnh Hào, trưởng phòng tình báo chiến lược trực thuộc Phủ tổng thống, có tiếng tăm, được ông Thiệu rất tin dùng. Chỉ cần cố gắng chút ít nữa, nhất định sang năm 1968 hấn sẽ được gắn ngôi sao chuẩn tướng lên mũ.

Sáng nay, ngài cố vấn mới Xti-ven-xon đã gọi đây nói cho hấn hẹn gặp tại nhà riêng của ngài vào hồi 7 giờ sáng mai. Bằng một giọng lịch sự, ngài tỏ ý muốn được nói chuyện thân mật với đại tá Vĩnh Hào trong vài giờ, về những vấn đề mà cả hai người cùng quan tâm. Suốt ngày hôm nay hấn đã cố gắng tập hợp những điều lộn xộn trong đầu óc và trong hồ sơ lưu trữ của hấn, xếp sắp lại cho có hệ thống để có thể tường trình công việc một cách lưu loát, nhưng hấn vẫn cảm thấy bất mãn với cái gọi là hoạch định công việc trong những tháng cuối năm của hấn. Đánh rằng người Mỹ có đủ tài để làm thầy cả thiên hạ, còn hấn thì luôn coi mình là đứa học trò không lấy gì làm giỏi giang lắm, nhưng dù sao trong buổi sơ kiến với người Mỹ này, nếu hấn không tỏ ra có một chút tài ba thì sẽ bị họ đánh giá sai lạc, con đường thăng tiến của hấn sẽ bị cản trở khá nhiều.

Nỗi băn khoăn day dứt ấy làm đầu óc hấn căng thẳng, không có cách nào dịu bớt được mặc dù hấn đã dùng đủ liều ma túy thường lệ rồi.

Hắn đập mạnh tay vào đùi, mở mắt ra nhìn đồng hồ. Đã gần mười một giờ khuya. Hắn thấy trong bụng cồn cào muốn ăn một món gì nhẹ nhẹ, man mát trước khi đi ngủ. Hắn đưa tay ấn một nút điện trên bàn rồi hơi nhòm dậy ghé miệng vào ống loa truyền thanh nói dần từng tiếng: «Sáng! Sáng! Tiết canh vịt! Tiết canh vịt! Mau lên nghe!». Rồi hắn lại ngả người vào ghế, mắt nhắm nghiền nhưng đôi lông mày vẫn nhíu lại một cách dữ tợn...

Tên thật của hắn là Nguyễn Văn Hào, nhưng hắn vẫn tự xưng là Vĩnh Hào từ năm 1951, khi còn là trung sĩ nhất, đồn phó một đồn bảo chính đoàn ở một tỉnh đồng bằng Bắc Bộ. Hắn cho rằng cái tên đó có vẻ quý phái, có thể làm cho người khác lầm tưởng hắn thuộc dòng hoàng tộc, có dây mơ rễ má với «Đức Quốc trưởng Vĩnh Thụy»! Đến bây giờ hắn vẫn ưng mọi người gọi hắn là ngài đại tá Vĩnh Hào.

Cha hắn là lính khố đỏ đã được sang Pháp chiến đấu với quân «Bô-sơ¹ trong thế chiến thứ nhất, đã được dự trận Véc-doong²». Khi mãn hạn, cha hắn xin được chân cai lò mổ tức là trông coi một số người làm trong cái lò sát sinh của một tỉnh nhỏ. Năm 1939, hắn vừa 12 tuổi, học tới lớp sơ đẳng nhưng đi thi sơ học yếu lược³ không đỗ. Cha hắn cho rằng họ nhà hắn không thể phát về đẳng văn được mà phải chờ thời để phát về đẳng võ, nên không cho hắn học tiếp nữa. Từ đó hắn đi theo cha hắn suốt ngày ở lò sát sinh. Hắn chăm chú xem người ta chọc tiết những con bò, con trâu..., chăm chú xem

---

1. Boche, tiếng Pháp, thường dùng để gọi lính Đức xâm lược.

2. Verdun, một trận lớn có ý nghĩa chiến lược trong chiến tranh Đức — Pháp 1914 — 1918.

3. Tương đương lớp ba bây giờ.

cha hẳn nhắm rượu với tiết nóng, cứ một tợp rượu lại đưa cay bằng một ngụm tiết bò nóng.

Năm 1947, Pháp chiếm đóng tỉnh của hẳn. Cha hẳn đã mang toàn bộ giấy tờ chứng chỉ một đời lính đánh thuê, đến một đồn Pháp ở ven đường số 5 đề xin cho hẳn được nối nghiệp cha. Cuộc đời quân ngũ của hẳn kéo dài đến nay vừa tròn hai mươi năm.

Hẳn vẫn chăm chú xem bọn tay chân của hẳn hành hạ những người dân bị chúng bắt, chăm chú xem bọn chúng cắt tiết những người bị tình nghi là Việt Minh. Hẳn cũng rất thích nhắm rượu với tiết canh. Trong những năm 1959 — 1960, hẳn đã dự những bữa tiệc chỉ có rượu ngâm mật người (mà bọn ác ôn thường gọi lóng là mật cá trắm) nhắm với tiết canh người và gan người xào hành. Hẳn khen món gan người là mềm nhất, bở nhất, nếu xào vừa chín tới, khi cắn vào còn chảy nước « hồng đào » ra mới thật là khéo! Hẳn thường nói với bọn đàn em: « Tiết canh người thua các loại tiết canh khác vì không có nhân, chỉ có ít rau răm, bột gừng và muối tiêu thôi. Nhân là người. Không có nhân sao gọi là tiết canh người được! ». Và hẳn phá lên cười vì câu nói chữ mà hẳn cho là rất thâm thúy ấy.

Bây giờ hẳn vẫn ngồi dựa lưng vào ghế, im lặng suy nghĩ về cuộc gặp gỡ sớm mai với ngài cố vấn Xti-ven-xon...

Một hồi chuông làm hẳn mở choàng mắt. Đó là tín hiệu xin được vào phòng của hẳn. Đề đề phòng mọi chuyện bất trắc, hẳn quy định bất cứ ai muốn vào phòng ăn, phòng ngủ của hẳn đều phải bấm chuông xin phép, chỉ trừ tên trung sĩ Thạnh, vệ sĩ riêng của hẳn là được phép ra vào tự do. Hẳn ấn vào một nút điện, một ngọn đèn xanh bật lên ở khung cửa ra vào. Hai cánh cửa mở rộng ra. Bác Sáng, người nấu bếp của hẳn, trạc ngoài bốn mươi tuổi, mặc quần áo bà ba trắng, đi guốc, một chiếc khăn trắng vắt vai, hai tay bưng một cái khay bước vào. Đây

cũng là một quy định của hắn. Từ bảy giờ tối trở đi, tất cả mọi người hầu hạ trong nhà hắn đều phải mặc quần áo trắng, đi guốc gỗ, chỉ riêng tên vệ sĩ được mặc quần áo màu ngụy trang vân vện và đi giày cao cổ đế cao su. Tên vệ sĩ lúc này đã đứng trấn ngay giữa lối ra vào, hai chân hơi dẹt ra, hai bàn tay đặt lên nắp bao súng ngắn. Hắn bắn thạo cả hai tay nên thường mang hai súng ngắn ở hai bên hông.

Người đầu bếp đặt chiếc khay lên bàn. Trong khay có một đĩa tiết canh, một đĩa nhỏ đựng rau thơm và củ kiệu muối, một đĩa nhỏ khác đựng mấy lát gừng, mấy lát ớt và nửa quả chanh, một cái bát nhỏ, đôi đũa và cái thìa. Sau khi rót rượu ra cốc, đặt trước mặt ông chủ, người ấy lui sang một bên khoanh tay đứng im.

Vĩnh Hào nhắc cốc rượu uống một ngụm, rồi cầm miếng chanh lên mút khẽ, mặt hơi nhăn lại. Sau khi đã kích thích vị giác bằng các món cay, chua, hăng, mặn, theo đúng «tửu đạo», hắn uống tiếp một ngụm rượu thứ hai, nhắm một thìa tiết canh kèm theo một lát ớt một cọng rau thơm. Vừa nhai hắn vừa lắc đầu. Nuốt xong miếng thức ăn, hắn trợn mắt nhìn bác Sáng, buông sông một tiếng: «Mặn!». Mắt hắn chăm chăm nhìn vào đĩa tiết canh. Hắn mới dùng có vài thìa mà tiết canh đã bị vữa, nước tiết đỏ sánh đang loang kín đáy đĩa. Vì quá vội nên người đầu bếp đã làm hỏng món nhắm ưa thích của hắn rồi!

Hắn vút đôi đũa vào trong khay, ngồi dựa lưng vào ghế, gọi nhỏ: «Thạch!» và hát hàm về phía bác Sáng. Tên vệ sĩ vạm vỡ bước nhẹ như một con mèo đến trước mặt bác Sáng, đưa tay trái túm cổ áo, xoắn nửa vòng, dùng ngón tay cái ấn vào yết hầu của bác rồi ngoảnh mặt về phía chủ chờ lệnh.

Hắn đếm: «Một!».

Bốp! Bàn tay phải của tên Thạnh vả thật mạnh vào má trái bác Sáng.

« Hai! ».

Bốp! Bàn tay tên Thạnh quật ngược vào má bên phải của người đầu bếp. Hai dòng máu từ từ chảy ra mũi bác Sáng.

Hắn phẩy tay. Tên Thạnh buông bác Sáng ra, nhẹ nhàng im lặng bước về vị trí cũ, đứng hơi dặng hai chân ra, hai bàn tay đặt lên nắp bao súng ngắn ở sườn.

Vĩnh Hào thở dài lắc đầu, chậm rãi nói với bác Sáng :
« Dọn đi nghe không? Lấy bông nút lỗ mũi lại cho cầm máu, nghe không? Lần sau phải làm ăn cho cẩn thận, nghe không? ».

Hắn bấm chuông gọi người hầu phòng vào rồi cầm chai rượu mạnh đi sang phòng ngủ. Hắn mở cái tủ con ở đầu giường, lấy một diếu thuốc lá « Chesterfield » bọc giấy bóng, ngấm nghĩa rồi bóc giấy bọc ra, châm lửa hút vài hơi thật dài, nuốt khói sau đó đưa chai rượu lên tu một ngụm. Vì món tiết canh bị hỏng nên hắn dành nhấm rượu với thuốc lá Ăng-lê tầm ma túy Ai Lao vậy! Hắn tự nhủ: « Một lần chưa thành thói quen. Mà có nghiện nặng thêm một chút nữa cũng chẳng sao. Mặc cho cuộc đời muốn xoay chuyển thế nào chẳng nữa cũng cứ tận hưởng phút mê ly này đã! ».

Hắn hút hết diếu thuốc, tu thêm một ngụm rượu nữa, đặt cái chai gần cạn lên mặt tủ rồi nằm lăn ra giường, chân tay duỗi thẳng không động cựa.

Người hầu phòng rón rén buông màn, tắt đèn lớn, bật đèn ngủ, kéo rèm giường rồi lại rón rén đi ra. Tên Thạnh đóng cửa lại, dưng dựa lưng vào cửa, quay mặt ra phía hành lang, hai chân hơi dặng ra, hai bàn tay

chống vào cạnh sườn, mấy ngón tay khê gõ gõ lên nắp bao súng theo nhịp một bản nhạc xập xình kiểu Mỹ từ phía tiệm rượu gần đó vọng tới.

Bây giờ sáng ngày 22 tháng 5 năm 1967.

Đại tá Vĩnh Hào chỉnh tề trong bộ quân phục trắng muốt đủ dây thao và cuống bội tinh bước lên thềm nhà riêng của Xti-ven-xơn. Một người Việt còn trẻ đang ngồi ở đầu hành lang thấy hắn vào vội đứng dậy, chìa tay ra hiệu mời hắn đi theo. Đến trước một phòng lớn, anh ta gõ nhẹ lên cánh cửa bọc da rồi mở cửa bước vào nói bằng tiếng Anh: «Đại tá trưởng phòng tinh báo chiến lược!». Sau đó quay ra, chìa tay ra hiệu mời Vĩnh Hào vào trong phòng.

Xti-ven-xơn hơi nhòem dầy khi Vĩnh Hào giơ tay chào, sau đó lại ngồi xuống, chỉ tay vào chiếc ghế bành ở trước bàn giấy của hắn, nói bằng tiếng Việt khá sôi: «Mời ông ngồi».

Hắn chăm chú nhìn vào mặt Vĩnh Hào hồi lâu, làm cho tên này cảm thấy như trên mặt mình có một khuyết tật gì đó khó coi lắm, sau đó mới nói liền một hơi:

— Tôi sẽ nói chuyện với ông bằng tiếng Việt. Nếu có chỗ nào sai hoặc không rõ hết ý thì ông sửa giúp cho tôi nhé. Tôi mới đến đây được năm ngày, mới được giới thiệu với ông có một lần, thế mà ông đã đến phòng làm việc của tôi rất đúng giờ, theo lời mời của tôi. Tôi cảm ơn ông, ông đại tá.

— Thừa ngài cố vấn, đó là nhiệm vụ của tôi ạ.

— Ở nước Mỹ chúng tôi có một tổ chức gọi là Ma-phia. Đó là TỒ CHỨC TỘI PHẠM viết bằng chữ hoa. TỒ

chức này được bố trí từ dưới khu phố lên đến trung ương. Một bộ máy đồ sộ, được điện tử hóa rất cao, chi đạo toàn bộ hoạt động tội ác ở nước Mỹ và một số khá nhiều nước châu Âu, châu Á, châu Mỹ. Cần nói rõ thêm rằng hoạt động tội ác ở nước Mỹ bao gồm 54 ngành khác nhau như bắt cóc, tổng tiền, cướp nhà băng, lừa đảo, bạc bịp, ma túy, vân vân... Chỉ nói riêng một ngành buôn bán ma túy thôi, cũng đủ đề cho ông, một người nghiện ma túy — (Xti-ven-xon thoáng mỉm cười khi thấy Vĩnh Hào giật mình) — có thể hình dung được quy mô của tổ chức đó như thế nào.

Xti-ven-xon rời khỏi ghế, đi đi lại lại trong phòng. Cái ghế bành thấp và rộng không hợp với tầm vóc không lấy gì làm cao lớn của Vĩnh Hào làm cho hắn cứ phải ngửa mặt lên và quay đầu nhìn theo Xti-ven-xon. Hắn không dám dựa hẳn vào lưng ghế cho đỡ mỏi cổ.

— Mỗi xóm, mỗi khu phố, mỗi thị trấn đều có một người đại diện độc quyền của Tổng công ty Scag. Ở nước Mỹ chúng tôi, bất cứ chuyện làm ăn nào cũng có độc quyền, ông đại tá ạ. Người đại diện độc quyền ấy chịu trách nhiệm tiếp nhận, cất giấu và phân phối hàng trực tiếp tới tay người tiêu dùng. Hàng có nhiều loại: giấy tằm hê-rô-in, thuốc lá tằm nha phiến và bạch phiến cô-ca-in ở dạng bột trắng, nha phiến ở dạng cao, dạng viên, hê-rô-in và L.S.D. ở dạng thuốc chích đựng ngay trong ống chích rất tiện dùng, vân vân và vân vân...

Nếu làm ăn tốt thì người đại diện độc quyền ấy sẽ được Tổng công ty che chở bằng mọi thế lực, không sợ ai tranh ăn, không sợ cả cảnh sát và tòa án. Cũng có trường hợp người đó bị bắt do nhầm lẫn hoặc do thỏa

---

1. Tiếng lóng dùng để chỉ tất cả các loại ma túy, đọc là « xkêg » sau biến âm thành « xì ke ».

thuận giữa Tổng công ty với một vị tai to mặt lớn muốn ra tay lấy tiếng đề tranh cử ngôi thượng nghị sĩ hoặc thống đốc bang, thì anh ta cứ yên trí vào ngồi tù vài ba năm, vợ con anh ta vẫn được trợ cấp hàng tháng đầy đủ và đến khi mãn hạn tù anh ta lại được « phục chức » hoặc được xếp sắp một việc làm xứng đáng với tài ba và công trạng của anh ta. Nhưng nếu trong công việc anh ta tỏ ra chậm chạp hoặc lại khôn ngoan quá mức cần thiết thì — Xti-ven-xơn nhún vai — người ta sẽ dùng mọi cách để xóa anh ta đi và cho một người khác thay thế ngay. Thế đấy, ông đại tá ạ.

Hắn dừng lại trước mặt Vĩnh Hào, đột nhiên hỏi thẳng :

— Theo ý ông thì tổ chức của Việt cộng có thể mạnh bằng tổ chức của Ma-phia được không ?

Vĩnh Hào ấp úng trả lời :

— Thưa ngài cố vấn, tổ chức của... à... à... của Ma-phia mạnh như vậy thì... thì tổ chức của Việt cộng bị sao rồi ạ !

— Ông làm rồi, ông đại tá thân mến ạ. Tổ chức của Việt cộng còn mạnh hơn tổ chức của Ma-phia gấp nhiều lần. — Xti-ven-xơn xua xua tay không đề cho Vĩnh Hào được bênh vực ý kiến của mình. — Mặc dù tổ chức của Ma-phia nhiều lúc tỏ ra mạnh hơn cả tổ chức cai trị địa phương của các bang nước Mỹ, nhưng nó vẫn mỏng yếu hơn tổ chức của Việt cộng. Tại sao vậy ? Tại vì chất xi măng để gắn bó các tổ chức của Ma-phia là đô-la và vũ lực. Đô-la và vũ lực gắn bó tổ chức của Ma-phia và cũng phá hoại tổ chức của Ma-phia. Vì vậy mỗi ngày binh quân có một phần nghìn tổng số thành viên của Ma-phia bị giết vì tranh ăn lẫn nhau, mỗi năm binh quân có một phần tư số bị trong bộ máy trung ương của tổ chức đó bị thủ tiêu vì tranh giành độc quyền.

Trái lại, tở chức của Việt cộng lại được gắn bó bằng một chất liệu khác, đó là lý tưởng. Chỉ có một lý tưởng cao quý, hợp với khát vọng của mọi người mới gắn bó được chặt chẽ, hữu cơ, con người với tở chức. — Hãn nhún vai, nhếch mép — Một chân lý đã già như trái đất này nhưng buồn thay, nó vẫn tồn tại cùng với sự tồn tại của trái đất này! Lý tưởng mà Việt cộng đề ra cho dân chúng Việt Nam là: chống sự xâm lược của ngoại bang dưới bất cứ dạng nào, đề bảo vệ quyền sống tự do của họ. Ở cái nước Việt Nam luôn luôn bị đe dọa xâm lược từ khi mới dựng nước thì lý tưởng ấy thật sự phù hợp với khát vọng của dân chúng và đã tạo ra cho Việt cộng một thế mạnh không thể xem thường được. Suốt 22 năm chiến tranh liên miên, họ vẫn chỉ có một đảng chấp chính duy nhất và thống nhất. Một Tổng thống. Một Thủ tướng. Đó là chuyện chưa từng có trong lịch sử thế giới! Chưa từng có.

Xti-ven-xon trở về chỗ cũ, ngồi dựa lưng vào ghế, đặt hai bàn tay lên mặt bàn, im lặng nhìn Vĩnh Hào. Tên này vẫn còn ngờ ngác chưa hiểu ý đồ của ngài cố vấn định dẫn dắt câu chuyện tới đâu.

— Ông đại tá ạ, — Xti-ven-xon nói tiếp — chúng ta, tức là chúng tôi và các ông cũng có lý tưởng của chúng ta: lý tưởng chống cộng. Chúng ta kiên quyết chống chủ nghĩa cộng sản ở bất cứ nơi nào và dưới bất cứ dạng nào đề bảo vệ quyền tự do của chúng ta. Lý tưởng ấy được nhiều người ở nhiều nước ủng hộ. Chỗ dựa vật chất của chúng ta là thế lực ghe gớm của đồng đô-la và vũ khí. Đáng lẽ chúng ta phải có một tở chức mạnh hơn tở chức của Việt cộng. Nhưng sự thật lại không như thế. Nguyên nhân chính là do chúng ta, do các ông chưa hành động thiết thực, hữu hiệu đề cho tở chức của chúng ta được vững mạnh. — Hãn lại xua xua tay không cho tên đại tá ngụy được thanh minh. — Từ cuối năm 1963 đến nay,

mỗi ngày tôi bỏ ra hai giờ để học tiếng Việt. Tôi thuê một vị tiến sĩ đến dạy thêm cho tôi mỗi tuần hai buổi tối về lịch sử nước Việt Nam và văn học châu Á. Ông thấy đấy, tôi nói tiếng Việt không đến nỗi tồi lắm. Tôi có thể đàm luận về triết học, về văn chương, vân vân... bằng tiếng Việt với bất cứ một người trí thức Việt Nam nào.

Ngay từ giữa năm 1963 tôi đã tiên đoán rằng nam Việt Nam sẽ là nơi nóng bỏng nhất thế giới, là nơi quyết định danh dự của nước Mỹ, là nơi mà những người Mỹ như tôi có thể làm nên sự nghiệp phi thường. Thế mà ông — Hân chi thẳng vào mặt Vĩnh Hào làm cho tên này bất giác rụt cổ lại, — ông lại không thể nói chuyện làm ăn với tôi được bởi vì cái vốn ngôn từ tiếng Anh của ông chỉ đủ để ông đọc được mấy bản hướng dẫn sử dụng súng M.72, M.16, chỉ đủ để ông tán tỉnh mấy con đĩ trong các «bar dancing» khi ông đi du hành quanh sát ở Đài Loan, ở Nhật! Mặc dù người Mỹ đã có mặt và luôn luôn duy trì củng cố sự có mặt của họ ở nam Việt Nam từ năm 1955 đến nay! Có thể coi đó là một bằng chứng về sự thiếu nhiệt tâm hợp tác của các ông đối với chúng tôi không, ông đại tá?

Hân lại rời khỏi ghế, im lặng đi đi lại lại trong phòng, ý chừng muốn để cho tên đại tá ngây có thì giờ suy nghĩ sâu sắc về những lời hân vừa nói. Một lúc khá lâu sau, hân bỗng bước nhanh thoăn thoắt đến cạnh ghế của Vĩnh Hào, ghé nhìn tận mặt tên này và hỏi dồn:

— Ông có nhận xét gì về hiệu lực chiến lược của những hoạt động của các lực lượng Đồng minh từ năm 1965 đến nay? Tướng Oét-mo-len đã tìm diệt được các đơn vị Việt cộng chưa? Quân chủ lực Việt cộng đã bị bẻ gãy xương sống chưa? Quân du kích Việt cộng đã bị quét sạch chưa?

Hôm 2

308 B₂

Hắn lại bước nhanh thoăn thoắt về chỗ ngồi của hắn, ấn vào một nút điện ở cạnh bàn. Chờ cho người hầu da đen bưng khay rượu vào đặt lên bàn, rót rượu xong đi ra khỏi phòng, hắn nâng cốc rượu lên khẽ gật đầu đề mời tên đại tá nguy, ngửa cổ uống một hơi cạn cốc, rút khăn tay ra chấm chấm hai bên mép, rồi mới hít hà cảm bảo Vĩnh Hào :

— Ông nói đi.

— Thừa ngài cố vấn, căn cứ vào những tin tức đã được minh xác do Tổng hành dinh của Thống tướng Oét-mo-len và Võ phòng Phủ Tổng thống công bố thì các lực lượng Đồng minh đã thắng lớn liên tiếp, quân chủ lực Việt cộng đã bị tổn thất tới mức tối đa. Trong một tương lai không xa, tất cả những điều ngài vừa nói sẽ thành sự thật. Chúng ta sẽ đạt được những gì mà chúng ta tìm kiếm đã hàng chục năm nay...

Xti-ven-xơn bĩu môi "xi" một tiếng rồi đưa bàn tay phải lên phe phẩy trước mũi như để xua đuổi một mùi xú ố nào đó toát ra từ những lời nói hùng hồn của tên đại tá nguy.

— Xin lỗi ông, tôi đã phải nghe điệp khúc ấy nhiều lần quá rồi! Coca Cola là một thứ nước giải khát tời tộ nhất, thế mà nó lại được nhiều người ưa chuộng chỉ vì nó được quảng cáo rất dữ. Nhưng chúng ta lại thích loại rượu Brandy Đen và Trắng này. — Hắn chỉ tay vào chai rượu đặt trong cái khay. — Là những người làm nghề tình báo, chúng ta đừng dễ bị huỷ hoại bởi những lời quảng cáo, xin lỗi, những lời tuyên truyền chiến thắng của các cơ quan mà ông vừa nêu tên. Họ được trả lương chỉ để làm công việc đó. Còn tôi và ông lại được trả lương để khẳng định thực trạng của sự việc và làm

---

1. Loại rượu mạnh có độ cồn trên 50°

cho sự việc phải phát triển theo chiều hướng mà những người trả lương cho chúng ta mong muốn.

Sự thật màu *Đen* trên nền *Trắng* là như thế này: Gần nửa triệu quân Đồng minh và hơn nửa triệu quân Việt Nam cộng hòa, từ năm 1965 đến nay, không gây được chút xíu hiệu lực chiến lược nào hết. Hiệu suất chiến đấu của các lực lượng trang bị rất mạnh của chúng ta lại rất thấp. Tình hình ngày càng xấu đi một cách đáng sợ. Một nhà bình luận nổi tiếng đã dùng hình tượng "con hồ giấy bị nhốt trong cái cũi bằng tre" để đặc tả tình cảnh của quân Đồng minh ở miền nam Việt Nam!

Sự thật màu *Đen* trên nền *Trắng* lại là thế này nữa: chúng ta, cả chúng tôi và các ông, luôn luôn bị bất ngờ về chiến dịch — chiến lược. Thống tướng Oét-mo-len đã bị xô mũi, dắt đi khắp miền nam Việt Nam này và đã bị thúc vào sườn những đòn chết đuối. Mọi ý đồ chiến dịch — chiến lược của chúng ta đều bị đối phương dò tìm biết trước hết!

Nguyên nhân: Có thể trong tờ chức tình báo chiến lược của chúng ta có một chỗ rò rỉ nên một số tin tức tuyệt mật đã bị thâm lậu ra ngoài. Chỗ rò rỉ ấy không thể ở phía chúng tôi được vì một lý do đơn giản: Chúng tôi là những người Mỹ. Vậy thì nhất định nó ở phía các ông, ông bạn đồng nghiệp da vàng ạ!

Vĩnh Hào giật náy mình, ngửa bộ mặt dờ dẩn về phía Xti-ven-xon. Hắn biết mình đuối lý không thể cãi lại những lời biện luận hết sức lô gích của ngài cố vấn nhưng hắn vẫn cố nói một câu vớt vát:

— Thưa ngài cố vấn, không thể như thế được ạ!

Như không thèm để ý tới tiếng van yếu ớt của người bạn đồng nghiệp da vàng, Xti-ven-xon vẫn lạnh lùng hỏi tiếp:

— Trong Phòng tình báo chiến lược của ông, ai được biết những tin tức tuyệt mật ấy? Chỉ có ông và vài ba

Sĩ quan nữa thôi! Chẳng lẽ chính ông lại tiết lộ những tin tức ấy cho đối phương?

— Thưa ngài cố vấn, không thể như thế được!

— Đúng, không thể như thế được! Nhưng... còn vùng kế cận của ông? « Vùng kế cận hình cầu » ấy mà, ông hiểu không? — Xti-ven-xơn khoa hai tay phác họa một vòng tròn trong không khí. — Vùng kế cận của ông và vùng kế cận của những người nằm trong vùng kế cận của ông, sẽ tạo thành một hình cầu, ông hiểu không? Phải tìm thủ phạm của những vụ thăm lậu tình báo chiến lược ở ngay trong hình cầu ấy! Cố gắng làm cho bán kính của hình cầu thu nhỏ lại chứ đừng để nó kéo dài ra đến vô tận, ông hiểu không?

— Thưa ngài cố vấn, tôi đã hiểu.

— Tốt lắm. Vậy thì nhiệm vụ của ông — Xti-ven-xơn đứng dậy. Vĩnh Hào cũng đứng dậy, nghiêm chỉnh như khi nhận lệnh của thượng cấp. — Nhiệm vụ của ông là từ nay đến hết tháng bảy phải tìm bằng được nhân viên của Việt cộng cài vào Phòng tình báo chiến lược của ông. Phải tìm bằng được nhưng không làm động dây phao, không được để nó phá lưới. Mười lăm ngày nữa báo cáo kết quả bước đầu. Bằng điện thoại. Số máy 03-121, đường dây A7. Ông đã nhớ chưa?

— Thưa ngài cố vấn, tôi đã nhớ rồi. Mười lăm ngày nữa. Số máy 03-121, đường dây A7.

— Tốt lắm. Ông có thể về.

Xti-ven-xơn lịch sự cúi đầu đáp lễ khi tên đại tá nguy dập gót giày, giơ tay lên vành mũ chào hân. Chờ cho tên này ra khỏi phòng, hân mới rót một cốc rượu rồi ngồi vào ghế bành vừa uống từng ngụm nhỏ vừa trầm ngâm suy nghĩ...

Vĩnh Hào bước rảo gần như chạy từ thềm nhà riêng của Xti-ven-xơn ra nơi đậu ô tô. Hân mở cửa xe ngồi

vào ghế phía sau, đưa tay lên xem đồng hồ, hạ lệnh cho lái xe:

— Cho xe đi dạo phố tới mười một giờ thì về nhà!

Bao giờ hắn cũng ngồi ở ghế phía sau xe vì đó là nơi an toàn nhất. Đằng trước đã có lái xe và tên vệ sĩ che chắn, hai bên và đằng sau xe có lắp kính an toàn ngăn được đạn súng lục. Biệt động quân của Việt cộng còn lâu mới có thể hạ sát được hắn trong lúc xe đang chạy!

Hắn rút mũ sang một bên, rút khăn tay lau trán lau mồ hôi nhả mắt ngả người vào lưng ghế, ôn lại những điều đã diễn ra trong cuộc gặp gỡ vừa qua.

«Thằng cha này quả là tài giỏi. Nó mới đến đây có mấy ngày mà đã chõm được chuyện nghiệm ngáp của mình mặc dù mình đã giữ rất kín. Đúng là có chỗ rò rỉ mà mình không ngờ tới. D... mẹ! Sao nó nói tiếng Việt thạo đến thế? Thạo hơn cả những thằng người Việt chính cống! Trong gần hai tiếng đồng hồ nó chỉ xoay tròn vào một vấn đề tổ chức và buộc mình phải công nhận, phải phục tùng ý định của nó là mình tra soát xét lại tổ chức nghề nghiệp của mình».

Vĩnh Hào cố nhớ lại từng lời, từng cử chỉ của hắn và của ngài cố vấn trong khi trò chuyện...

«Trò chuyện khi gì? Chỉ có một mình nó nói và hỏi, còn Vĩnh Hào này thì vờ cò, há mồm ra để nghe, rồi trả lời những câu hỏi của nó một cách ngu ngốc!».

Hắn bật cười thành tiếng. Tên Thạnh quay lại nhìn hắn, vẻ dò hỏi. Hắn xua xua tay ra hiệu cho tên vệ sĩ yên tâm.

«Ngu ngốc nhưng rất kín đáo, không có chỗ nào sơ hở cả! Thằng cha này xoay ra cũng phải cỡ tướng hai sao. Nó có vẻ xem thường cả tướng bốn sao Oet-molen, cả ngài Cờ-mơ phó đại sứ đặc trách bình định. Thế thì nó có cho mình là ngu ngốc cũng chẳng có gì đáng hận. Người Mỹ chỉ tin những thằng trung thành, để bảo,

hơi góc một chút cũng được. Cái chết của ông Diệm là một tấm gương nhỡ tiền cho những thằng nào muốn giở trò trứng khôn hơn vịt».

Hắn nhếch mép cười khi nhớ tới những thằng bạn đồng khóa, đồng cấp đã chết mất xác trong « cú đảo chính cách mạng » ngày 1-11-1963 ấy.

« Một điều rõ ràng là ngài cố vấn mới từ Hoa Kỳ sang muốn nổi tiếng một cách nhanh chóng. Cần phải chọn một thằng nào đó làm vật hy sinh dè cho ngài Y-en-xon gây được « Xen-xay-son » ! Chẳng khó gì đâu, tôi cũng đang muốn trừ một vài thằng cho đỡ vướng chân đây. Nếu ngài được nổi tiếng thì đồ dè của ngài cũng được thơm lây. Tôi không đến nổi ngu ngốc như ông tưởng đâu, ông bạn đồng nghiệp mũi lõ mắt mèo a ! ».

Hắn lại bật cười lên thành tiếng làm cho tên Thạnh lại quay lại nhìn hắn, ngạc-nhiên không hiểu vì sao ông chủ có vẻ phấn chấn khác thường như vậy.

II

Bác Tư hủ tiếu cời trần, cái khăn rằn vắt ngang vai, bước ra khỏi cửa, reo to :

— Trời ! Thím Ba bánh tằm sao bữa nay tới trễ vậy ? Làm cho « qua » mong đồ cả trông con mắt đây nè !

Người mà bác Tư gọi là thím Ba bánh tằm lặng lẽ đưa mắt nhìn ông già cời trần, khéo léo gánh hàng lách

---

1. Sensation, tiếng Anh, ở đây có nghĩa là « ấn tượng giạt gân ».